

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORN A VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 16. AVGUSTA 1940.

STEV. 49.

OB KRANJSKEM TEČAJU

V Kranju se zbira v teh dneh slovenska katoliška inteligenca na velik versko-obnovitveni tečaj.

Če smo bili kdaj kakega dogodka v slovenskem katoliškem gibanju veseli, smo lahko veseli tega tečaja. Pozdravljamo ga iz vsega srca, ker smo prepričani, da prinaša v naše katoliško gibanje novo in zdravo življenje.

V zadnjih letih tečaji za dijaštvo in inteligenco niso bili redkost. Bili so to poskusi, ki niso vsi prižgali svetle luči, ampak včasih celo zastrli pogled na pravo in varno pot katoliške edinosti in resnice.

*

Kranjski tečaj nadaljuje tradicijo slovenskih katoliških shodov, ki so zbirali katoliško skupnost preko vseh razlik v mnenjih k složnemu delu.

Tečaj, ki se zbira v Kranju, ni bil prirejen zato, da bi se med nami propagirali kaki novi vidiki, prineseni bogve od kod. Gre za to, da se globoko vtisnejo v srca zdrava in klena katoliška načela, ki so neprimerno važnejša in potrebnejša kot gostobesedno govorjenje o idejah, ki jih razširja kaka izgubljena struja katoličanov v tujini. Zato je kranjski tečaj dvakrat dragocen in zelo pomemben za naše katoliško gibanje.

Kranjski tečaj ni tečaj kake struje, ampak tečaj katoliške inteligence, ki sprejema s širokogrudno odprtim srcem vse resnice katoliškega svetovnega nazora, odklanja pa vsako strujarstvo, bodisi levičarsko, bodisi desničarsko. Iz struj zdravo katoliško gibanje nikdar ne more zrasti: struje s svojo zgrešeno enostranostjo nujno vodijo v nesoglasja in spore.

*

V zamisli kranjskega tečaja, ki kliče vso slovensko katoliško inteligenco in akademsko mladino, je tudi klic k disciplinirani enotnosti in edinosti. Ta klic ni manj važen kakor delo za jasnost v katoliških načelih. Živimo v časih, ko morajo posamezne katoliške skupine dalekovidno in velikodušno podreti svoje interese skupnosti, čeprav bi morale žrtvovati nekaj svojih lastnih interesov.

Lahko je kaka skupina katoličanov v drugih pogledih načelno še tako izčiščena, če ne pozna ozirov na skupnost, dela kljub mnogi dobri volji in odličnim sposobnostim silno težko škodo, ki bo tem bolj očitna, čim dlje bo neuvidenost trajala.

Mnenja so lahko različna, in dokler ne motijo skupnega dela in enotnosti v nastopu, stvari niso na škodo. Pa tudi te razlike v mišljenju bo volja za skupno delo ublažila.

Merilo za ravnanje, ko gre za razna vprašanja, kako urediti naše medsebojne zadeve, more biti samo korist katoliškega gibanja. Ker pa so možni različni pogledi in različna naziranja, o tem, kaj je koristno, se je treba z vso skrbnostjo ravnati po smernicah, ki smo jih katoličani dobili za svoje delo bodisi od papeža bodisi od svojega škofa. To je edina možna pot, po kateri moremo priti do sklenjenih vrst in učinkovite edinosti.

*

Dve lepi misli prevevata kranjski tečaj: jasnost in celotnost katoliških načel ter edinstvo v prizadevanjih slovenskih katoličanov. Bog daj temu tečaju svoj blagoslov, mi slovenski katoliški dijaki pa ga z navdušenjem pozdravljamo.

Sramotno je, izmikati se bremenu! Bori se s poklicem, ki si ga sprejel!

Seneka.

Garcia Moreno -

državnik, katoličan in neustrašen borec

Na prvi pogled bi človek mislil, da v zgodovini južnoameriških držav, kjer imajo skoraj vsak dan revolucijo, ni drugega, kakor brezidejni boji za oblast, katere se hoče polastiti kak slavoohlepen oficir ali advokat. Za nekatere dobe bo to tudi držalo, res pa je tudi, da stoje v ozadju južnoameriških notranjih bojev premnogokrat tudi ideje, ki pa najdejo zelo majhne in nevredne zastopnike.

V takem okolju toliko lepše blesti osebnost Gabriela Garcia Morena, predsednika republike Ecuador, moža, ki je v najčistejšem mišljenju nesebično služil svoji ideji.

JUŽNOAMERIŠKI LIBERALIZEM

Delovanju Garcia Morena daje posebno oznako njegov boj proti liberalizmu. Južnoameriški liberalizem prve polovice XIX. stoletja je bil sicer brat evropskega liberalizma, ni pa imel prav nobene odlike, ki so jo evropskemu liberalizmu priborili mnogi njegovi visoko nadarjeni in po svojem naravnem nagnjenju plemeniti zastopniki. Južnoameriški liberalizem je označevalo neizprosno sovraštvo do reda, pravosti in vere ter brezobzirno podpiranje privatnega kapitalizma. Do svojih nasprotnikov so uporabljali divjaške metode razbijanja, zapiranja in atentatov. Za dosego ciljev se niso ustrašili tudi najskrajnejših sredstev, politični umor je bil zanje samoposebni umevna zadeva.

V takšni dobi in takšnih razmerah je živel in deloval Garcia Moreno. Garcia Moreno si je postavil za svojo življenjsko nalogo, da uniči v svoji domovini ta barbarski in podli liberalizem.

MORENOVA MLADOST

Gabriel Garcia Moreno je bil rojen na sveti večer 1. 1821 v Guayaquilu. Njegova družina je bila španskega pokolenja, je pa v bojih za neodvisnost južnoameriških držav obubožala, ker je oče v teh bojih padel. Garcia je bil najmlajši od osmih otrok. Kot najmlajši je bil seveda v najslabšem položaju, vendar je s pomočjo preprostega redovnika privatno preštudiral snov, ki je bila predpisana za predizobrazbo za univerzo. Nato se je vpisal na univerzo v Quito, kjer je bil navezan čisto sam nase, in študiral tu pravo, zraven pa tudi zgodovino, matematiko in geologijo.

PRVI USPEHI

Njegov blesteči talent, še bolj pa njegove plemenite značajne poteze v malih razmerah v Quito niso ostale skrite. Ko je končal pravne študije, je bil v kratkem eden najbolj iskanih in najboljših advokatov v deželi. Kot mlad doktor prava je že začel tudi svoj boj proti liberalizmu. V javnost je stopil 1. 1846 s tremi listi, ki jih je zaporedoma ustanovil in v njih neizprosno pobijal liberalizem. Ti listi so bili »El Zurriago« (»Bič«), »El Vengador« (»Maščevalec«) in »El Diablo« (»Hudič«). Ti njegovi satirični listi so bili edini, ki so zastopali jasen in čist program v takratnem Ecuadorju.

L. 1849 je odšel Moreno na potovanje po Evropi, kjer je imel priložnost študirati sadove druge liberalne revolucije.

MORENO : URBINA

Ko se je vrnil v Ameriko, se je zavzel za jezuite, ki so pribežali v Ecuador iz Nove Granade (današnja Kolumbija). Dosegel je, da je predsednik Noboa izdal dovoljenje za njih naselitev v Ecuadorju. S tem pa se je njegov pravi boj z liberalizmom prav za prav šele začel. Predsednik Noboa je plačal svoje dovoljenje z odstavitvijo. General Urbina, eden najbolj skrajnih liberalcev v Ecuadorju, ga je strmoglavil. Odslej naprej sta si Moreno in Urbina stala do konca nasproti kot nosilca dveh nespravipljivih, nasprotujočih si idej.

PRVO IZGNANSTVO PRINESLO POGLOBITEV

V začetku tega boja Moreno ni imel na razpolago drugega kakor tisk. Toda tudi ta je bil dovolj močno orožje. Urbina se ga je zbal in ga dal izgnati iz republike. Moreno pa je znal to svoje izgnanstvo dobro izkoristiti. Šel je v Pariz študirat. Tu se je zelo izobrazil v naravoslovnih vedah, zlasti v kemiji, in študiral zgodovino. Še večji pomen pa ima njegovo bivanje v Parizu za poglobitev njegove vere in katoliškega prepričanja. Do tedaj je bil Garcia Moreno katoliškega prepričanja zgolj zaradi katoliške tradicije v družini. Po svojem bivanju v Parizu pa je Garcia Moreno postal globoko pobožen mož, ki je veliko molil in zlasti častil sv. Evharistijo in Snce Jezusovo.

SREDIŠČE BOJA

PROTI LIBERALIZMU

L. 1856 je bila dana v Ecuadorju politična amnestija in Garcia Moreno se je vrnil domov. Doma se je začela takoj zbirati okrog njega fronta proti liberalizmu. Mesto Quito ga je imenovalo za predsednika mestnega sveta, univerza ga je izvolila za rektorja, v dveh provincah je bil izvoljen za senatorja. Njegov list »Union nacional« je objavil skupni program vseh strank, ki so bile proti liberalizmu.

OD IZGNANCA DO PREDSEDNIKA

Uspehi so bili veliki, zato je bil Moreno 1. marca 1859 zopet pregnan. Toda že prvega maja istega leta je prišlo do vstaje, ki je za predsednika republike postavila Garcia Morena. Oba protikandidata sta se upirala z orožjem. Moreno pa ju je kot rojen oficir v kratkem premagal.

PRVIČ PREDSEDNIK

Tako je bil Moreno od 1. 1865 prvi predsednik republike Ecuador. Vseh reform v tem času sicer ni mogel izvesti, ker je general Urbina vedno znova poskušal iz inozemstva zaneti upor. Vendar se mu je posrečilo, da je s papežem Pijem IX. sklenil konkordat, ki je zajamčil Cerkev svobodo. K indijanskim rodovom, ki so prebivali v Ecuadorju, je poslal misijonarje, uredil je nižje šolstvo, izboljšal uradno poslovanje, državne finance in kazenski postopek.

RESITELJ V STISKI

Ko mu je potekla predsedniška doba, so se zopet začela težka leta bojev in preganjanj. Ko pa je leta 1868 strašen potres pahnil obsežne predele v bedo in razdejanje, so poklicali na pomoč Garcia Morena. V kratkem času je vzpostavil red in nudil prizadetim predelom pomoč.

PREHITI URBINA

Malo nato je prišla odločilna ura za Morena. Urbina je pripravil državni udar, da bi prišel na oblast. Moreno ga je prehitel, vrgel predsednika Espinosa in bil pri volitvah izvoljen za predsednika za dobo šestih let.

Polovico dovrši, kdor začne: bodi torej pameten in začni!

Horac.

proti liberalizmu

VELIKOPOTEZNA OBNOVA DRŽAVE

Sedaj se je začelo pravo delo za obnovo države pod njegovim vodstvom. V korumpirano državno upravo je prišel nov duh, šole in vzgojni zavodi so v kratkem dosegli evropsko višino. Reformiral je univerzo, ustanovil je akademijo za kiparstvo in slikarstvo, tehnično visoko šolo, glasbeni konservatorij, vojaško šolo in vse te ustanove zasedel z izvrstnimi evropskimi učnimi močmi. Laboratoriji, zbirke, instituti, med temi astronomski observatorij, vse, kar so univerza in novoustanovljeni zavodi rabili, je bilo v teh letih urejeno. Zidal je javne zgradbe, začel prvo železnico in obsežno cestno omrežje v deželi, ki je imela do tedaj le steze po močvirju.

LEPO SODELOVANJE CERKVE IN DRŽAVE

Pri vsem tem delu za povzdigo zaostale dežele ga je Cerkev izdatno podpirala, prišli so mu na pomoč katoliški redovniki celo iz inozemstva. Predsednik Garcia Moreno pa je s svoje strani tudi vse storil, da bi katolicizmu v Ecuadorju omogočil miren in nemoten razvoj.

MORENO IN PAPEŽ

Ko je Italija zasedla papeško državo, je bil Ecuador edina država na svetu, ki je proti tej krivici protestirala. Kongres je vsako leto na Morenov predlog poslal papežu del državnih dohodkov.

Izdelanega katoliškega socialnega programa Garcia Moreno še ni imel, kar mu pa tudi nihče ne more zameriti, saj »Rerum novarum« takrat še ni izšla, da bi dala smernice za velikopotezno socialno reformo. Na vsak način pa so bili uspehi Morenovega šestletnega vodstva države veliki dovolj, da je liberalizem s svojim strupenim sovražstvom proti veri praktično podlegel.

ATENTAT

Šest let predsedništva se je steklo l. 1875. Istega leta je bil ponovno izvoljen za dobo nadaljnjih šestih let. Ko je pri volitvah zmagal, so ga liberalni framasoni obsodili na smrt. 6. avgusta 1875 so ga počakali morilci, prav ko je stopil iz mestne katedrale, kamor je bil šel molit.

Padel je na cesti od morilcev, za katere je dokazano, da so bili najeti od prostozidarjev. Ko je umiral, so bile njegove zadnje besede: »Bog ne umrje.«

Slaba bodočnost pod sovjetskim bičem

Centralni odbor komunistične stranke Slovenije je izdal dolg droben tiskani letak, ki tako nesramno potvarja dejstva, da se mora zdeti vse skupaj že preneumno vsakemu, ki količkaj pozna položaj.

V letaku je vsaj petdesetkrat beseda imperializem, katerega zmerja na vse mogoče načine. Dela se strašnega nasprotnika Italije in Nemčije in zagotavlja, da je naš edini up neimperialistična Rusija.

Kako je mogoče spraviti skupaj to hinavščino, da se kdo jezi na uspehe Nemčije in Italije, povečuje pa Sovjetsko zvezo, ki je te uspehe sploh omogočila. To hinavščino uganjajo tako hladnokrvno, kakor bi učili, da je ena in ena dve.

Ta komunistični letak vidi imperializem prav povsod, samo v Rusiji ne. Ali mislijo pisatelji tega letaka, da je naš delavec tako zabit, da ne bere prav ničesar drugega kakor take komunistične letake? Kaj je bilo pa s

Finsko, Litvo, Letonsko, Estonko? To seveda ni imperializem, ampak »osvoboditev« svobodnih, ki so želeli samo to, naj jih pri miru pustijo. Če sovjetija zaslužni ves narod, je to »osvoboditev«, če pa kdo drug veliko manj stori, je pa »imperialistični razbojnik«.

Po vseh teh nemogočih izjavah v letaku pride najlepše: »V teh kritičnih časih sveti delavskemu razredu, delovnemu ljudstvu, zatiranim in ogroženim narodom ter vsemu naprednemu človeštvu Sovjetska zvezda kot žareč svetilnik, ki kaže pot v lepšo bodočnost.«

Sovjetija je torej žareč svetilnik, ki kaže pot v lepšo bodočnost, bodočnost ob slabi hrani, brez poštene obleke, v nezakurjeni sobi, v kateri ima štiri kvadratne metre prostora.

Komunisti torej zopet nesramno lažejo v upanju, da bo vsaj kdo kak drobec verjel. Mislimo, da so se to pot prevarili, ker tega ne verjamemo, da bi bilo suženjstvo pod sovjetskim bičem »lepša bodočnost«.

OLIVEIRA SALAZAR:

„Ena prvih nalog novega Portugala je vzgoja naroda v duhu katoliške vere“

Ko je portugalska zbornica odobrila konkordat med sveto stolico in Portugalom, je ministrski predsednik dr. Salazar med drugim izjavil naslednje:

»Ena prvih nalog, ki jih ima nova portugalska država pred seboj, je vzgoja portugalskega naroda v duhu katoliške vere. V bistvu smo v svoji zgodovini to vedno izpolnjevali. Narod je bil katoliški, odkar je svoboden in če je v zadnjih stoletjih tudi kdaj prišlo do nespo- razumljenja med kako portu-

galsko vlado in Vatikanom, vendar razprtja med Cerkvijo in narodom nikdar ni bilo. Portugal je pokristjanjeval svoja prekomorska posestva mnogo prej preden se je Evropa v imenu človeštva pripravila, da bi nesla kulturo med druge narode. Za Portugal konkordat ne pomeni sprijaznenje dveh nasprotnojučih si taborov, ampak združitev vseh moči, zato, da se uresniči zgodovinsko poslanstvo Portugala.«

Čehi dobili prevod Tomaževe Sume

Čehi so sedaj izdali popoln češki prevod celotnega Tomaževega dela »Summa theologiae«. To delo je za češko kulturno življenje ogromnega pomena. Poleg tega pa je prevod tudi jezikovno nekaj izrednega, ker je skoz in skoz češki — brez tujk.

Prevajalci so delali deset let, da bi mogli izdati točen prevod. Prevod je sedaj tako natančen, da zadene celo tudi dvomnja, ki prihajajo v

prvotnem tekstu do izraza. Tujke so načelno odklanjali, pa tudi umetnih strokovnih izrazov niso sprejeli, ampak uporabili samo izrazoslovje živega jezika.

Prevod je razumljiv tudi za tiste, ki nimajo sholastične izobrazbe. Delo je prevajalo šest dominikanskih profesorjev. Vseh šest zvezkov, vezanih v platno, stane 550 čeških kron.

Ž mofijem v večnost

Zdravnik odhaja iz bolnikove sobe, ves zaskrbljen za življenje svojega pacienta, čigar pljuča so že čisto pri kraju. Mladi častnik Edmond Gardenay bo v kakih štirindvajsetih urah odpotoval v večnost...

Bolnik vpraša: »Kaj mislite, gospod doktor, kako je z mojo boleznijo?«

»Malo boljše vam je, mladi mož.«

»Jaz pa se počutim zelo slabo...«

Ko pride zdravnik ven, pravi zelo resno:

»Ako želite, da pride duhovnik k bolniku, ne čakajte niti trenutka več!«

»Ah, saj se tako ne mudi,« pravi mati, »to bi bolnika samo silno potrl, mogoče celo ubilo.«

»Delajte, kakor veste, moja dolžnost je bila, da vas opozorim.«

»Mi se vam zahvaljujemo, gospod doktor.«

»Sedaj pa se vam priporočam, klanjam se.«

»Kdaj pa zopet pridete?«

»Kakor hitro me pokličete.«

»Ali je res tako slabo z njim?«

»Ponovno vam pravim, da je nevarno.«

Ko odhaja, si zdravnik prižge cigaro in skomigne z rameni v znamenje, da ima zelo malo upanja v ozdravljenje svojega pacienta.

*

Malo nato pride mati v sobo: »Dober dan, Edmond.«

»Dober dan,« zastoka sin.

»Kako je s tvojim tekom?«

Edmond napravi z glavo znamenje, da ni dobro.

»Pa kaj želiš, sinko? Morda mleka, mehko kuhana jajca, samo ukaži, srček moj.«

V četrto ure pride tudi njegova soproga: »Kako je, Edmond? Vidim, da si danes zelo slab. Saj ni čuda, zunaj je deževno in hladno in tudi zidovi so vlažni. Še jaz čutim, da mi danes ni najboljše.«

Malo zatem pride v sobo k bolniku stric in pravi:

»No, moj dragi, povej mi, kako ti je! Vidim, da te ta nesrečni katar zelo muči. Pa nikar se ne boj, barometer se že dviga in upam, da ti bo kmalu odleglo.«

Nato prideta dve teti, očetova in materina sestra.

»Hvala Bogu, mrzlica je že malo popustila. Samo toliko potrpi, da ti popravimo blazine.«

Bolnik s težavo spravi iz sebe: »Kaj pravite, ali sem res nevarno bolan?« Tete obupno vijejo roke po zraku in zagotavljajo:

»Kaj nevarno! Samo nikar vsega mogočega ne tuhtaj! Pravkar je zdravnik rekel, da se danes mnogo boljše počutiš, kakor včeraj. Izbij si črne misli iz glave! Zdi se nam, da si malo preveč bojazljiv.«

»Prav nič! Nobenega strahu nimam,« pravi mladi mož, čigar oči so se nenavadno svetile od vročice.

»Da, da, ti imaš ta nesrečni katar. Končno pa, kdo ga še nikoli v življenju ni imel? Čudno pa je, kako moški in celo oficirji ne znate prenašati bolečin. Lahko je s sabljico žvenketati po terasi, kakor hitro jih pa kaj malega zaboli, že stokajo. Rajši pripravi prtljago, da bomo lahko kmalu odpotovali v Cannes.«

*

Mala sestra Beatrice pride na večer v sobo svojega bolnega brata Edmonda. Edmondu je zelo ljubo, da sta sama, ker ta nedolžni otrok se še ne zna pretvarjati in lagati.

Mala ga sočutno gleda in je grozdje.

Edmond ji pravi: »Boš dala tudi meni kako jagodo?«

Mala mu daje v usta jagodo za jagodo. Edmond jo potegne malo k sebi in ji reče:

»Povej mi, Beatrice, ali sem res nevarno bolan? Saj vendar veš, da sem dober kristjan in da ne bi hotel umreti kakor pes.«

Mala zajeclja: »Res je nevarno. Ti si zelo bolan.«

Edmond pobledi, zenice se mu razširijo, s pestjo udari po postelji. V glavi se mu je vse preobrnilo.

»Edmond bo umrl,« zakriči mala.

Vsi pridrve v sobo. Ko se bolnik malo osvesti, mu dajo trojno dozo morfija.

»Ne poznaš več svojega strica?« ga sprašuje stric.

Nesrečnik z zadnjim naporom še pove:

»Za božjo voljo, pošljite mi po duhovnika!«

»Ali ne bi šli po duhovnika?« pravi mala jokaje.

»Boš tiho!« jo nahruli oče. »Ne znaš bolj tiho govoriti? Kdo je še videl, da bi klicali duhovnika s tisto štolo in lučjo! Ali hočeš res ubiti svojega brata? Če bi v resnici želel duhovnika, bi bil to že prej povedal.«

Zbrani govori

Pija XII.

Pred kratkim je izšla v Italiji zbirka govorov, ki jih je imel novi papež Pij XII. v času od 3. marca 1939 do 5. maja 1940. Knjiga je izšla v Modeni in obsega 422 strani. Ta zbirka je nadaljevanje zbirke govorov kardinala Pacellija, ki jih je izdala založba »Vita e pensiero« leta 1939 v Milanu. Tu so objavljeni govori od 1. 1930—1938.

Nova zbirka govorov Pija XII. je urejena časovno, pri vsakem govoru so podatki o tem, ob kakšni priliki in v kakšnih okoliščinah je papež tisti govor imel. Jezik je italijanski.

DARILO JAPONSKEGA PROFESORJA VATIKANSKI KNJIŽNICI

Katoliški japonski učenjak, profesor Shinjiro Jokibe, ki predava na cesarski univerzi za trgovske vede v mestu Kobe, je poslal vatikanski knjižnici v dar zbirko knjig japonskih pisateljev, ki popisujejo sodobno Japonsko. Knjige te zbirke podajajo točno sliko vseh duhovnih, socialnih, političnih in kulturnih struj na Japonskem.

Profesor Jokibe je v letih 1920 do 1925 v Rimu študiral krščansko filozofijo in sociologijo in je od takrat v prijateljskih stikih z več profesorji na papeški univerzi.

POPOLDANSKO OBHAJLO ZA VOJAKE

Sv. oče je v pismu na kardinala Faulhaberja dovolil, da smejo vsi katoliški vojaki, tudi tisti, ki niso še na fronti, ampak še v vojašnicah, prejemati sv. obhajilo izven dopoldanskih ur, če le štiri ure prej niso ničesar zavžili.

LETOŠNJE VELIKONOČNO OBHAJLO BOLNIKOV V MADRIDU

V Španiji je navada, da za veliko noč hodi župnik v procesiji od hiše do hiše, kjer je kak bolnik, in bolnike obhaja. Župnik z Najsvetejšim se je peljal po madridskih ulicah na vozu, ob vozu je korakala častna straža 1. pešpolka. Za vozom je stopala katoliška mladina z baklami. V sprevodu je šel tudi načelnik tistega mestnega okraja in več drugih uglednih oseb. Oddelek pešcev in sto mož falange je spreved zaključilo.

S takim spoštovanjem gleda nova Španija na svete skrivnosti naše vere, za katere imata komunizem in liberalizem samo zaničevanje in prezir.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).